

Η ΡΟΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Δεκέμβρης 44. Ἡ Γέννηση εἶχε περάσει. Μά ὁ ἐφιάλτης Δεκέμβρης συνεχίζονταν.

«Καί ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη ἵνα ἀλλήλους σφάζωσι»

Σκοτωνόμασταν μεταξύ μας μέ πάθος καί εὐ-
συνειδησία. Τό ἑλληνικό αἷμα ποτάμι. Μεσ' ἀπ' τά
τζάμια σφηνώνονταν οἱ σφαῖρες στούς τοίχους τοῦ
σπιτιοῦ μας.

ἽΟ Churchill ἀκόμη στήν Ἀθήνα.

Κλειστοί στό σπίτι δέν περιμέναμε κανένα.
Ποιός θά κυκλοφοροῦσε στούς φονικούς δρόμους
χωρίς λόγο σημαντικό.

Γιατί ξαφνικά ἡ κάτω ξώπορτα χτύπησε δυνα-
τά; Ἔτρεξα ν' ἀνοίξω ἡ ἴδια. Ὁ Δεσπότης Δαμα-
σκηνός ἀνέβαινε τή σκάλα βιαστικός. Ἀκούμπησε
τήν πατερίτσα του ἐκεῖ στή γωνιά στό τζάκι καί κά-
θησε στή συνηθισμένη του πολυθρόνα. Τό πρόσω-
πό του ἔλαμπε:

— «Ποῦ εἶναι ὁ Κωστάκης;»

— «Ἐρχεται Μακαριώτατε».

Ἦταν φανερό πῶς κάτι σημαντικό εἶχε νά πει.
Καί περιμέναμε μέ ἀγωνία χωρίς μιλιὰ.
Κ' ἐκεῖνος μέ βαριά ἐπίσημη φωνή εἶπε:
— «Μεγάλη μέρα σήμερα, πολύ μεγάλη παιδιά
μου. Τά Δωδεκάνησα εἶναι δικά μας».

ἽΟρθώθηκα.

Πῶς;

Θάμπωνε μέσ'τό σκοτάδι τό Αἰγιαλίτικο φῶς.

— «Στάσου μή βιάζεσαι.» πρόσθεσε.

«Καθόμαστε μέ τόν Churchill στόν καναπέ. Τό
σαλόνι ὅπως ὅλο τό σπίτι παγωμένο. Ἡ ἴδια κου-
βέρτα ζέσταινε τά πόδια μας. Ἐξω τό τουφεκίδι συ-
νεχίζονταν καί κοίταζε ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ θλίψη.

«Ἄκουσε Κύριε Πρωθυπουργέ,» τοῦ εἶπα. Τό-
σα χρόνια, αὐτός ὁ λαός ἔχει γίνει ὀλοκαύτωμα
γιά ὄλους ἐσᾶς, ἝΑγγλους καί Ρώσους. Ἄς μή μιλή-
σω γιά τόν πόλεμο τοῦ '40 γιά τό δεκάτισμα τῆς
πείνας. Ὅμως, ὅλοι γνωρίζετε πῶς ἡ μάχη τῆς Κρή-
της καί τῆς Ἀφρικῆς, ἀργοπόρησε τήν εἰσβολή τῶν
Ναζί στή Ρωσία καί ἡ ἀργοπορία αὐτή βοήθησε στή
νίκη. Γιατί νά σᾶς τά λέω; Δέν νομίζετε πῶς κάτι
πρέπει κι' ἐσεῖς νά τοῦ προσφέρετε;»

ἽΟ Churchill μέ κοίταξε ἀμήχανα.

— «Μά τί;»

— «Κάτι πού τοῦ ἀνήκει, τά Δωδεκάνησα.»

Μιά σιωπή βάρυνε.

Κι' ἐγώ συνέχισα μέ παράπονο:

— «Μά ἂν δέν τά δώσετε στήν Ἑλλάδα τί θά τά κάνετε; καλύτερα νά τά πετάξετε στή θάλασσα.»

Ἦ Churchill γέλασε μέ τήν καρδιά του. Μοῦ χάρειψε τό χέρι.»

— «Τό θέλω, μά δέ γίνεται νά σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως. Ὅταν γυρίσω στό Λονδίνο θά σοῦ στείλω μήνυμα».

Ἦ Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ἔλεγε αὐτά τά λόγια μέ ἀσυγκράτητη συγκίνηση.

— «Πιστεύω πῶς τά Δωδεκάνησα ἀπό σήμερα εἶναι δικά μας.»

Ἦταν τόση ἡ ἐλπίδα πού φοβήθηκα. Τόλμησα νά πῶ:

— «Μά θά ἐκτελέσει τήν υπόσχεσή του;»

— «Ὀλιγόπιστη, πῶς φαντάστηκες πῶς θά τόν ἀφήσω νά μὴν τήν ἐκτελέσει. Κάθε τόσο καί ὅσο πιό συχνά μπορῶ, θά τοῦ θυμίζω τά λόγια του.»

Ἦ Ἀνοιξη 1945. Καί πραγματικά ὅλους αὐτούς τούς μῆνες τοῦ '45 κάθε βδομάδα, ὁ Γιάννης Γεωργάκης ἢ ὁ Γιώργος Σεφέρης, πολιτικοί σύμβουλοι τοῦ Ἀντιβασιλέα πῆγαιναν στήν Ἀγγλική Πρεσβεία καί ρωτοῦσαν τόν πρεσβευτή Λήπερ:

— «Ἦρθε τό μήνυμα; ὁ Ἀντιβασιλέας περιμένει.»

Καί πάλι, καί πάλι.

Ἔτσι κάποια μέρα ἔφτασε ἡ Μεγάλη Εἰδηση. Νά ἐτοιμαστεῖ τό θωρηκτό Ἀβέρωφ, νά σηματολοιστεῖ, νά ὀδηγήσει τόν Ἀντιβασιλέα τῶν Ἑλλήνων Δαμασκηνό στή Ρόδο.

Τέτοια ἀγαλλίαση, ἐπιτέλους. Πανηγύριζε ὁ λαός καί τά πελάγη μαζί, καί ὅλος ὁ τόπος. Σκίτσα στίς ἐφημερίδες:

«Ἰδού ἡ Ρόδος, ἰδού καί τό πῆδημα» καί ὁ Δεσπότης νά διασκελίζει τό Αἰγαῖο καί νά βρῖσκεται στή Ρόδο, ἦ:

«Ὁ Κολοσσός τῆς Ρόδου» ὁ Δεσπότης πελώριος στή θέση τοῦ Κολοσσοῦ.

Καί ὁ Μακαριώτατος στόν γυρισμό του μᾶς ἔλεγε:

— «Δέν ξεχώριζα πιά, τή γῆ ἀπό τή θάλασσα, τόσες οἱ ἑλληνικές σημαίες στρωμένες στή στεριά. Ἀλήθεια ποῦ τίς εἶχαν κρυμμένες ὅλες αὐτές τίς γαλανόλευκες;»

Ἦταν ἡ μόνη φορά πού τόν εἶδαμε δακρυσμένο.